

“La construcció literària no és com l’elaboració d’un artefacte racional”

Ignasi Mora (Gandia, 1952) publica a l’editorial Moll la novel·la *Maig*. És autor de les novel·les *Finale*, *Les veus de la família* i *Mela*, del recull *Les veus de la ciutat* i del dietari *Un corrent interminable*.

—Com és que us interessa un jove obsessionat pel sexe, després de tants llibres adults?

—Bé, jo crec que la novel·la continua sent per a adults. Hi continuo mantenint el mateix sentit de la literatura. El personatge és jove però no té res a veure amb mi. És una creació literària. El seu estat mental no és el meu.

—Un estat mental que, segons el jove protagonista i narrador, no és el d’estar obsessionat pel sexe i prou?

—No ho pense. Això seria l’escenari. M’he adonat, una vegada escrita, és cert, que la novel·la es presta a una lectura molt concreta, la d’un xicot obsessionat pel sexe. Però jo crec que hi ha molt més, tant des del punt de vista de l’escenari, en el sentit que s’insereix

en la realitat d’avui, com en el retrat del jovent, reflex de la joventut d’avui dia. Però a més hi ha una sèrie d’elements reflexius. La novel·la reflecteix un estat mental, i va més enllà de la realitat immediata. I també crec que d’alguna manera és un homenatge a un tema recurrent a les meues obres, el de la fugida. Però, a diferència d’*Au bout du soufflé*, de Godard, el final no és dramàtic, és grotesc.

—Una fugida cap a on?

—Cap a la recerca d’alguna cosa millor que estar tancat al llibre, per fugir de la passivitat. Continue tenint un pensament literari: és el meu territori sagrat i sacralitzat. Per tant, tot i que el tema pot ser escabros i el llenguatge desinhibit, inusual a les nostres novel·les, hi ha alguna cosa més, la voluntat de construir un món a banda de la realitat quotidiana, de la realitat immediata. En això sí que m’agradaria insistir perquè he detectat molts lectors que m’han dit que els ha fet gràcia, que l’han llegida de colp, ara bé, això és una primera lectura i crec que el llibre se’n mereix altres.

—No sabem, al final de l’aventura, què serà del vostre jove.

—A diferència d’altres obres, no s’acaba amb la mort, no té un final definitiu, hi queden obertes totes les possibilitats.

Ignasi Mora publica la novel·la *Maig*, a l’editorial Moll. El seu llibre anterior, *Un corrent interminable*, era del 2000.

—Ni tan sols sabem quin efecte té l’aventura en la seva vida. No hi ha cap procés de formació.

—La literatura és com fer un bot, un salt a l’altra banda, on les regles del quotidià, les regles habituals de la vida són substituïdes per unes altres que gairebé no sabem quines són. Per tant, la construcció literària no és com l’elaboració d’un artefacte racional i controlat, sinó el resultat de la pulsó de l’escriptor i de la llibertat de l’atzar. No és un artefacte controlable, i una vegada saltada la barreira, qualsevol camí és possible.

—El vostre heroi podria ser un Bukowski, però no hi té res a veure, oi?

—Bukowski, pràcticament no l’he llegit. A hores d’ara ja no em sent vinculat a un autor o a una obra en concret. Evidentment, hi ha unes lectures que han estat païdes, assimilades, i que formen part de mi, però ara vaig molt a la meua, sense cap por, i crec que això ho revela la mateixa novel·la: cap por a cap tema, a cap personatge, perquè ja no tem l’escriptura. L’escrip-

tura és el meu gran plaer vital.

—Si el jove narrador és un jove entre tants, perquè heu volgut envoltar de misteri *Maig*, la noia que Dani persegueix?

—No l’he volguda peculiar. No ho sé. No tenia cap intenció. El personatge va sorgir i és com és. Després potser ve la reflexió i podríem pensar que, efectivament, és un personatge d’un cert misteri, d’un cert encant, però seria parlant com a lector. No hi havia pensat fins ara.

—Sí que deu ser pensat el fet que el noi parli amb un argot determinat, típic del jove d’ara, no?

—Sí, efectivament. Es tractava d’ajuntar la llengua literària a la llengua col·loquial.

—No heu pensat que potser hi haurà lectors que pensaran que heu escrit una novel·la eroticopornogràfica?

—No he escorcollat o explorat el tema pornogràfic. La novel·la és el reflex d’una obsessió sexual expressada d’una manera descarnada, sense concessions, una mica com planteja la gent jove el sexe, sense vels ni ombres, un sexe convertit sovint en pura fisiologia.

Lluís Bonada